

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Urania Mining s.r.o.**, IČ: 275 82 141, se sídlem Praha 7, Přístavní 531/24, zastoupen Mgr. Martinem Hrodkem, advokátem se sídlem Praha 1, Klimentská 1216/46, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28. 1. 2009, č. j. 271/M/09 4267/ENV/09, sp. zn. R/2111,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28. 1. 2009 č. j. 271/M/09 4267/ENV/09, sp. zn. R/2111, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 5. 2008, č. j. 542/198/G1/08/409 a kterým bylo rozhodnutí ministerstva zároveň potvrzeno. Rozhodnutím ministerstva, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, byla zamítnuta podle ust. § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o geologických pracích“) žádost žalobce ze dne 25. 1. 2008 o stanovení průzkumného území Osečná - Kotel pro vyhledávání a průzkum vyhrazeného nerostu – radioaktivní nerosty na dobu 4 let.

Žalobce v žalobě namítl, že průzkum existence ložisek nerostných surovin pro účely potenciální těžby (včetně těžby uranu) je věcně v souladu se státní surovinovou politikou, čemuž svědčí opakovaně shodná stanoviska a vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu

(dále jen „MPO“), která žalovaný nevzal v úvahu. Zájem státu na takovém průzkumu vyplývá nejen ze státní surovinové politiky schválené v roce 1999 vládou, nýbrž i z pozdějších dokumentů vlády, např. z usnesení vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565. Těžba uranu na území České republiky je v souladu se surovinovou politikou nejpozději od 23. 5. 2007, kdy vláda přijala uvedené usnesení č. 565, kterým schválila pokračování těžby a úpravy uranu na ložisku Rožná v lokalitě Dolní Rožínka po dobu ekonomické výhodnosti těžby bez nároku na finanční zdroje státního rozpočtu České republiky. Tímto průlomovým usnesením vláda schválila podle žalobce zahájení časově neomezeného geologického průzkumu uranu, tedy činnost identickou s činností, o jejíž povolení žádal i žalobce. V kontextu usnesení č. 565/2007 se podle žalobce jeví téměř absurdním tvrzení Ministerstva životního prostředí a ministra životního prostředí, že „do doby vyhodnocení průběhu útlumového programu uranové těžby a stanovení další strategie pro oblast uranových rud není vyhledávání a průzkum uranu v souladu se státní surovinovou politikou“. Podle žalobce nelze vyhodnocovat útlumový program těžby, když těžba už není v útlumu.

Ministerstvo životního prostředí i ministr životního prostředí pominuli skutečnost, že i kdyby těžba uranu nebyla v souladu se surovinovou politikou, neznamenaloby to nesoulad průzkumu uranu s touto politikou, protože průzkum a těžba uranu jsou dva různé procesy, které jsou odlišně upraveny i právně. Průzkum je regulován v zákoně o geologických pracích, těžbu reguluje zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Jiný je i proces jejich schvalování. I kdyby nebyla těžba uranu v souladu se surovinovou politikou, což žalobce odmítá, neznamenaloby to podle něho nesoulad průzkumu s touto politikou. Kdyby vláda chtěla prohlásit, že průzkum uranu není v souladu se surovinovou politikou, byla by to podle žalobce nepochybně učinila v surovinové politice výslovně tak, jak to učinila v případě průzkumu zlata.

Surovinová politika nejenže podle žalobce neobsahuje žádnou zmínku o nesouladu s průzkumem uranu, ale právě naopak obsahuje řadu pasáží, které průzkum uranu podporují. Žalobce výslovně odkazoval na subkapitoly 2.5, 3.1 a 4.1 státní surovinové politiky. Soulad průzkum uranu se surovinovou politikou jednoznačně potvrdilo MPO ve svém vyjádření ze dne 18. 5. 2007, č. j. 17868/2007/03300.

Žalobce namítl, že surovinová politika musí reflektovat i mezinárodní závazky České republiky vyplývající ze Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii (SESÁE), podle jejíhož článku 1 je hlavním cílem Společenství vytvoření podmínek nezbytných pro rychlé vybudování a růst odvětví jaderného průmyslu. Podle žalobce postupovali Ministerstvo životního prostředí a ministr životního prostředí nezákonně, když surovinovou politiku vyložili v rozporu se SESÁE. Surovinová politika musí být v souladu s cíli SESÁE, kterými jsou rozvoj výzkumu a zajišťování technických informací, usnadňování investic a zajišťování, zejména podněcováním podnikatelské iniciativy, vybudování základních zařízení nezbytných pro rozvoj jaderné energetiky ve Společenství a péče o pravidelné a rovnoměrné zásobování všech uživatelů ve Společenství rudami a jadernými palivy.

Nepodložené je podle žalobce tvrzení žalovaného, že informace o průzkumném území Osečná - Kotel ze 70. a 80. let minulého století jsou dostatečné. Samo Ministerstvo životního prostředí ve svém rozhodnutí připustilo, že průzkumné práce v dané oblasti byly prováděny v 70. a 80. letech 20. století a od té doby se na daném území žádné průzkumné práce neprováděly. Žalobce v této souvislosti namítl, že průzkum uranu v této oblasti nebyl nikdy dokončen a je velmi reálná šance, že při pokračování průzkumu budou objeveny další zásoby

uranu. Žalobce hodlá provést mnohem podrobnější průzkum na mnohem menším území, než byl prováděn v minulosti, a případnou těžbu provádět za moderních účinných metod citlivých k životnímu prostředí.

Závěrem žalobce konstatoval, že Ministerstvo životního prostředí nepřipustně předjímalo výsledek řízení již v oznámení o zahájení řízení *o stanovení průzkumného území Osečná - Kotel ze dne 17. 3. 2008*, když do něho *vložilo pasáž, že navrhovaný průzkum není v souladu se surovinovou politikou České republiky*. Žalobce proto navrhoval zrušení obou správních rozhodnutí.

Žalobce žalobu doplnil dne 23. 6. 2009 a v doplnění poukázal na řízení o žalobě žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 Ca 101/2009 v obdobné věci. Zároveň přiložil jako přílohu nové vyjádření MPO ze dne 7. 4. 2009, č. j. 11656/09/05100 MIPOXO1FMFD2, které dokládá, že průzkum a vyhledávání uranu je plně v souladu se surovinovou politikou státu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na zamítavém postoji k žádosti žalobce a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že u státní surovinové politiky v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů, kterou schválila vláda České republiky usnesením ze dne 13. 12. 1999 č. 1311, se jedná o souhrnný dokument vytvořený ve spolupráci Ministerstva životního prostředí a Ministerstva průmyslu a obchodu, tedy v rámci dvou vládních resortů odpovědných za výkon státní správy na úseku nakládání s nerostnými surovinami státu, který je pro žalovaného při výkonu státní správy závazný, včetně úvahy, že pokud by se státní surovinová politiky měla měnit, musela by to být vůle obou ministerstev. Orgánem příslušným k posouzení žádosti o stanovení průzkumného území je však Ministerstvo životního prostředí, nikoli MPO, jehož vyjádření ze dne 18. 5. 2007 není ani správním rozhodnutím, ani závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy a žalovaný jím tedy nebyl při rozhodování (pozn. soudu: při rozhodování podle ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích) vázán. Aplikace surovinové politiky je v kompetenci zmíněných ministerstev a podle žalovaného by neměla být vykládána podnikatelskými subjekty, které se snaží ji vykládat ke svému okamžitému prospěchu. Žalovaný vzal v úvahu vyjádření MPO, avšak došel k odlišnému závěru, protože za základní nedostatek považoval přílišnou obecnost a nepřesnost. Je-li žalovanému zákonem svěřena kompetence přezkoumat žádost o stanovení průzkumného území z hlediska státní surovinové politiky, pak je podle jeho názoru dána v jeho kompetenci posoudit, zda podaná žádost je v souladu či rozporu s touto státní surovinovou politikou.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 1. 2008 podal žalobce žádost o stanovení průzkumného území Osečná - Kotel pro vyhledávání a průzkum vyhrazeného nerostu – radioaktivní nerosty na dobu 4 let.

O jeho žádosti bylo rozhodnuto Ministerstvem životního prostředí dne 15. 5. 2008 pod č. j. 542/198/G1/08/409 tak, že žádost žalobce byla zamítnuta. Podle rozhodnutí ministerstva nelze přijmout argumentaci žalobce o potřebě vyhledávání a průzkumu uranu v důsledku výrazného růstu jeho ceny na světových trzích. Ministerstvo životního prostředí své negativní rozhodnutí zdůvodnilo dokumentem „Surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů“, který schválila vláda usnesením ze dne 13. 12. 1999 č. 1311 s tím, že dobývání uranu v ČR bude ukončeno a s jeho obnovením se v nejbližší době nepočítá. Žádost žalobce o stanovení průzkumného území zamítlo i přesto, že MPO a Obvodní báňský úřad v Liberci k ní neměly námitky.

Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva rozklad, ve kterém uvedl námitky téměř shodné s žalobními, jež jsou uvedeny shora.

Rozhodnutím ministra životního prostředí č. j. 271/M/09 4267/ENV/09, sp. zn. R/2111 ze dne 28. 1. 2009 byl zamítnut rozklad žalobce s odvoláním na ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, podle něhož se žádost zamítne mimo jiné i v případě, že žádaný průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou. Ministr životního prostředí se ztotožnil s názorem Ministerstva životního prostředí, že do doby vyhodnocení průběhu útlumového programu uranové těžby a stanovení další strategie pro oblast uranových rud není vyhledávání a průzkum uranu v souladu se státní surovinovou politikou a že stát nemá v současné době zájem na podrobnějším průzkumu uranové suroviny v navrhovaném území, neboť v 70. a 80. letech 20. století zde probíhaly geologicko-průzkumné práce, jež poskytly dostatečné informace o surovinovém potenciálu dané lokality. Výsledkem těchto průzkumných prací bylo vyčíslení zásob v kategorii prognóz. V odůvodnění uvedl ministr, že odvolává-li se žalobce na stanovisko MPO ze dne 8. 4. 2008, sp. zn. 13111/2008/05400 jako dotčeného orgánu státní správy, podle něhož je žádost v souladu se státní surovinovou politikou, pak toto stanovisko stanoviskem závazným ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu. Odvolává-li se i na vyjádření MPO ze dne 18. 5. 2007, č. j. 17868/2007/03300, jež deklarovalo soulad vyhledávání a průzkumu ložisek nerostných surovin se státní surovinovou politikou, pak rozhodnutí ministra se s námitkou vypořádalo tak, že toto vyjádření bylo vydáno v odlišném správním řízení, k jiné žádosti a pro jinou těžební organizaci a nemá obecnou platnost.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 6 Ca 100/2009-64 ze dne 25. 2. 2014 tak, že rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28. 1. 2009, č. j. 271/M/09 4267/ENV/09, sp. zn. R/2111 a rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 5. 2008, č. j. 542/198/G1/08/409 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud zrušil obě rozhodnutí pro nedostatek důvodů, předjímání výsledků řízení a nerespektování ustanovení o vzájemné spolupráci správních orgánů.

Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 8 As 73/2014-84 ze dne 17. 3. 2015 výše uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že podle zákona o geologických pracích je ve výlučné pravomoci Ministerstva životního prostředí rozhodovat o žádostech o stanovení průzkumného území. Na tom nic nemění skutečnost, že MPO je ve smyslu § 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů ústředním orgánem státní správy pro (...) tvorbu jednotné surovinové politiky, využívání nerostného bohatství, energetiku, teplárenství, plynárenství, těžbu, úpravu a zušlechťování ropy a zemního plynu, tuhých paliv, radioaktivních surovin, rud a nerud. Pro závěr, že výkon této pravomoci stěžovatele nemůže vybočit z interpretace této politiky, která již jen s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů přísluší společně oběma zmíněným resortům [míněno stěžovateli a MPO], není v geologickém zákoně opora. MPO není v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území dotčeným orgánem podle § 136 správního řádu. Žádný zákon mu tento status nepřiznává, ani jej neopravňuje k vydání závazného stanoviska nebo vyjádření, které by bylo podkladem rozhodnutí o stanovení průzkumného území. S odkazem na průběh správního řízení a na odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že stěžovatel nebyl povinen řídit se vyjádřením MPO a že odlišný názor na soulad žádosti se státní surovinovou politikou odůvodnil. Zaslal žádost žalobce MPO k vyjádření, ač mu zákon tuto povinnost nestanoví. S odlišným názorem MPO se pak dostatečně vypořádal.

K otázce posouzení souladu předmětné žádosti se státní surovinovou politikou Nejvyšší správní soud odkázal na rozsudek ze dne 23. 9. 2009, čj. 7 As 59/2009 – 142 a uvedl, že vláda přijala státní surovinovou politiku usnesením ze dne 13. 12. 1999 č. 1311, pod názvem „Surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů“. K její změně dosud nedošlo. Dokument s názvem „Surovinová politika České republiky“ vytvořený MPO v červenci 2012, na nějž ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal žalobce, nebyl přijat vládou a neměl povahu závazné státní surovinové politiky ve smyslu § 4a odst. 6 geologického zákona. Pokud jde o usnesení vlády ze dne 23. 5. 2007 č. 565, k prodloužení těžby uranu na ložisku Rožná v lokalitě Dolní Rožinka, ministr v rozhodnutí o rozkladu správně posoudil, že se týkalo pouze ložiska Rožná v lokalitě Dolní Rožinka a nepředstavovalo změnu státní surovinové politiky. Usnesení reagovalo na změněnou situaci v dané lokalitě a bylo vydáno v souladu s § 30 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého dobývání výhradního ložiska nesmí být zastaveno, aniž bylo zajištěno, že jeho pozdější dobývání bude technicky možné a hospodářsky účelné a bezpečné.

Podle § 4a odst. 6 geologického zákona je třeba zkoumat, zda další veřejný zájem nepřevýší zájem na průzkumu a následném využití ložiska. K otázce posouzení žádosti o stanovení průzkumného území i eventuální těžbou Nejvyšší správní soud uvedl, že, přestože průzkum ložiska a jeho případné následné vytěžení nelze bez dalšího spojovat, bylo by naivní se domnívat, že účelem průzkumu prováděného a financovaného soukromým subjektem je něco jiného než těžba. To ostatně potvrzuje i žádost žalobce o stanovení průzkumného území, ve které uvedl: *„Průzkumné práce jsou motivovány výrazným růstem cen uranu na světových trzích a stále se zvyšující poptávkou po této energetické surovině. Cílem prací bude zajištění surovinových zdrojů pro možné budoucí ekonomické využití v souvislosti se stávajícími zpracovatelskými kapacitami.“*

Posouzení o rozporu žádosti se státní surovinovou politikou bylo logické. Cílem státní surovinové politiky bylo ukončit těžbu uranu a zabezpečit ochranu jeho významných zdrojů pro další případné využití. Žadoucím byl tudíž pouze takový průzkum, který by vedl k ochraně objeveného ložiska uranu. Žádost žalobce se týkala území, kde již bylo na základě dříve provedeného průzkumu vyhlášeno chráněné ložiskové území. Průzkum provedený žalobcem mohl být užitečný pouze z hlediska těžby, proto nebyl souladný se státní surovinovou politikou.

Stěžovatel (resp. ministr) navíc identifikoval „další veřejný zájem“, v podobě zájmu na sanaci starých ekologických zátěží způsobených dřívějším průzkumem v dané oblasti. Tento zájem podle § 4a odst. 6 geologického zákona *in fine* musel poměřovat nejen zájmem na průzkumu, ale i na eventuální těžbě. Je nasnadě, že podle státní surovinové politiky nebyl zájem na těžbě, ani na průzkumu, který by byl smysluplný pouze z hlediska budoucí těžby. Správně proto převážil další veřejný zájem, jímž bylo zaházení negativních následků minulé těžby.

K posouzení obsahu oznámení o zahájení řízení Nejvyšší správní soud uvedl, že tvrzení stěžovatele o nesouladu průzkumu se státní surovinovou politikou v oznámení o zahájení řízení a usnesení o stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům bylo nezávazným procesním stanoviskem vysloveným na základě podané žádosti. Informovalo žalobce v počátku řízení o tom, kde stěžovatel spatřoval problém podané žádosti, a umožnilo mu tímto směrem argumentovat. V rozhodnutí o zamítnutí žádosti pak stěžovatel odůvodnil, v čem spatřoval rozpor žádosti se státní surovinovou politikou. Správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení a rozhodnutí správního orgánu je nutno vnímat jako jeden celek s rozhodnutím o odvolání či o rozkladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009,

č.j. 4 Ads 86/2008 – 198). Žalobce v rozkladu obsáhle argumentoval k otázce souladu žádosti se státní surovinovou politikou a ministr se s jeho námitkami dostatečně vypořádal. Procesní stanovisko stěžovatele o rozporu žádosti žalobce se státní surovinovou politikou vyslovené v počátku řízení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona obsahuje demonstrativní výčet negativních podmínek, při jejichž naplnění (přesněji při naplnění kterékoliv z nich) správní orgán musí žádost zamítnout. Při posuzování souladu žádosti se státní surovinovou politikou správní orgán vykládá dokument obsahující tuto politiku, přičemž správnost jeho interpretace podléhá přezkumu ve správním soudnictví (viz rozsudek č.j. 7 As 59/2009 – 142). V případě, že dospěje k závěru o rozporu žádosti se surovinovou politikou, je povinen ji zamítnout. Pokud se jedná o poměrování „dalšího veřejného zájmu“ se zájmem na průzkumu a následném využití výhradního ložiska, správní orgán musí nejprve posoudit, zda určitá skutečnost spadá do rozsahu vymezeného neurčitým právním pojmem veřejného zájmu. Je-li obsah neurčitého pojmu naplněn (např. je-li potřeba odstranění starých ekologických zátěží v daném území uznána za veřejný zájem), provede správní orgán poměrování se zájmem na průzkumu a eventuálním využitím ložiska. Převáží-li „další veřejný zájem“, musí správní orgán rozhodnout způsobem předvídaným právní normou.

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V dané věci lze ze shora uvedeného odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2015 č.j. 8 As 73/2014-84 jednoznačně dovodit nedůvodnost žalobcem uplatněných žalobních námitek. Předmětná žádost o stanovení průzkumného území Osečná – Kotel pro vyhledávání a průzkum nerostu –radioaktivní nerosty byla zamítnuta oprávněně pro rozpor se státní surovinovou politikou, která stanovila, že cílem je ukončit těžbu uranu, zabezpečit ochranu jeho významných zdrojů pro případné další využití a zabezpečit sanaci dlouhodobých následků těžby uranu. Žalobce konkrétními skutečnostmi nezpochybnil tvrzení žalovaného, že k zajištění zdroje postačí poznatky získané průzkumem provedeným v 70. a 80. letech 20. století. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, z jakého důvodu není pro posouzení dané věci právně významné usnesení vlády č. 565 ze dne 23.5.2007, které se týká ložiska Rožná v lokalitě Dolní Rožinka. I v otázce posouzení stanoviska MPO a skutečnosti, že žalobce žádal pouze o stanovení průzkumného ložiska a nikoliv a povolení těžby vyslovil Nejvyšší správní soud zcela konkrétní závěry, které jsou uvedeny shora a ze kterých jednoznačně vyplývá nedůvodnost žaloby. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal jak důvod pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí obsah oznámení o zahájení správního řízení.

K námitce nerespektování Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii je třeba uvést, že tato je naprosto obecná. Cílem této smlouvy je rozvíjet výzkum a zajišťovat šíření technických poznatků týkajících se jaderného výzkumu, zajištění bezpečnosti zařízení i využití jaderného paliva. Dle názoru soudu z této Smlouvy nelze dovodit, že by Česká republika nebyla oprávněna k přijetí státní surovinové politiky i v oblasti těžby uranu.

Z uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.